

MINISTORY 124

Hotel Dreyeroord, september 1944
door Niall Cherry

“Dames en heren,

Voor degenen die mij niet kennen: ik ben Niall Cherry, de secretaris van de Arnhem 1944 Veterans Club, secretaris van de Arnhem 1944 Fellowship en vertegenwoordiger van de WAM in het Verenigd Koninkrijk. Ik sta hier met gemengde gevoelens. Enerzijds ben ik blij hier zoveel mensen te zien, waaronder mijn oude vriend Geoff Roberts, die hier in 1944 aan de gevechten deel nam, maar anderzijds ben ik bedroefd dat weer een belangrijk stuk geschiedenis van de Slag om Arnhem wordt bedreigd.

Dit gebouw is voor velen voor eeuwig verbonden met de King's Own Scottish Borderers, een regiment waarvan de geschiedenis terug gaat naar 1689. Gedurende de Tweede Wereldoorlog werd een van de bataljons van dit regiment omgevormd tot een luchtlandings-eenheid en dat bataljon vocht bij Arnhem. Dit was, zoals velen van u weten, het 7^e bataljon, dat onder bevel stond van Lieutenant Colonel Payton Reid. Gedurende de eerste twee dagen van de Slag om Arnhem verdedigden de mannen van 7 KOSB verschillende landing-

zones. In de middag van 19 september 1944 kregen zij het bevel zich weer bij de 1st Airlanding Brigade in Oosterbeek te voegen. Door verschillende tegenslagen telde het bataljon op dat moment nog maar 270 man, van de 760 die waren geland op 17 september.

In de late namiddag van 19 september kwamen de overlevenden aan in Oosterbeek en in de War Diary staat daarover (vrij vertaald):
1900 uur– Juist toen het donker begon te worden arriveerde het bataljon in de omgeving van het hoofdkwartier van de divisie (kaartcoördinaat 693784). Majoor COKE had bevelen ontvangen van het hoofdkwartier van de Brigade, dat vlakbij zat, en deze werden bevestigd door een inlichtingenofficier van het divisie-hoofdkwartier. Het bataljon kreeg de opdracht om de rechterflank van de Britse posities ter hoogte van de spoorlijn (Arnhem-Ede) te verdedigen. In dat gebied zaten al groepjes militairen van het Glider Pilot Regiment, de Royal Engineers en van de 21st Independent Parachute Company en 7KOSB moest de verdedigingslinie in oostelijke richting verlengen. De commandant van 7KOSB, Lieutenant Colonel Peyton Reid besloot na bestudering van de kaart posities in te nemen in een klein bebost gebied, direct oostelijk van de linies van de 21st Independent Parachute Company. Het was al donker toen hij en zijn plaatsvervangend

commandant op weg gingen om contact te maken met de 21st Independent Parachute Company en om het gebied te verkennen. Het bataljon moest onder bevel van majoor COCHRAN volgen. Tijdens de verkenning werd duidelijk dat het uitgekozen gebied, dat bestond uit uitgebreide stukken terrein, die behoorden bij twee grote huizen. Het was een duidelijk omgrensd gebied, waar we gemakkelijk in het donker posities konden innemen. En bovendien paste het geheel in de opdracht die het bataljon had gekregen.

Een van de twee eerder genoemde grote huizen was Hotel Dreyeroord en Payton Reid verklaarde later: Ik denk niet dat de mensen, die daar toen bij waren, ooit het White House en zijn omgeving zullen vergeten. Toen ik om ongeveer 9 uur in de avond van 19 september 1944 op de deur klopte was alles nog rustig en vredig. Als ik van de planeet Mars was gekomen, had ik nauwelijks meer belangstelling gekregen en ik werd onmiddellijk door de burgers, die zich daar bevonden, begroet als bevrijder. Het gebouw bleek een klein hotel te zijn. Ik heb mij nog nooit zo'n huichelaar gevoeld. Ik was gekomen om mee te delen dat ik mijn soldaten posities wilde laten innemen op het terrein en in de omgeving. De vreugde waarmee dit nieuws werd ontvangen was ontroerend, maar ook triest, want ik wist dat ik hen alleen maar gevaar en verwoesting kwam brengen.

Een dag later was het gebouw zwaar beschadigd en de bewoners schuilden angstig in de kelder. Het gebouw werd verdedigd door een aantal soldaten, die verbleven in de griezelige atmosfeer van een spookachtig huis. De maan scheen door de gaten in de muren, hetgeen vreemde schaduwen veroorzaakte. Aan de kant waar de vijand zat, hoorde je de voetstappen van rondsluipende mannen en je voelde dat er door ieder raam naar binnen werd gekeken. Er was alle reden toe om onwelkome gasten te verwachten, want het was vlakbij het gebouw dat majoor Sherriff en ik een verdwaalde Duitser tegen het lijf liepen, die snel door de majoor, zonder gebruik van een wapen, onschadelijk werd gemaakt.

Het is misschien interessant om te vermelden dat Lieutenant Colonel Payton Reid een van de oudere officieren was in de 1st British Airborne Division. Hij was was al in december 1915 op 18-jarige leeftijd benoemd als officier bij de Kings Own Scottish Borderers en behoorde daarom tot een kleine groepje Eerste Wereldoorlog-veteranen, die mee vochten in de Slag om Arnhem. Op een bepaald moment in 1943, toen hij het bevel voerde over het Eerste Bataljon, werd dat geïnspecteerd door Generaal Montgomery, omdat die alle troepen wilde zien, die hij uitgekozen had om deel te nemen aan de invasie op D-day. Monty zag dat Payton Reid onderscheidingen uit de Eerste Wereldoorlog droeg. Kort daarna liet Montgomery, die hem te oud

vond voor het leiden van een bataljon tijdens de verwachte zware gevechten bij de invasie, hem overplaatsen naar het 7^e bataljon KOSB, dat op dat moment was ingedeeld bij de eenheid die de Orkney en Shetland Eilanden moest verdedigen tegen mogelijke aanvallen. Een taak die kon worden opgevat als relatief gemakkelijk en met weinig risico. Noch Montgomery, noch Payton Reid konden toen vermoeden dat deze 'te oude militair' een jaar later zou vechten in een van de felste gevechten van de Tweede Wereldoorlog!

Tussen 19 en 21 september was de omgeving van Dreyeroord het toneel van zware gevechten, soms van man tegen man. Sergeant Barton, die diende in het Anti-Tank Peloton, stond met zijn 6-ponderkanon op het terrein, terwijl het andere kanon dichtbij de weg stond. Hij herinnerde zich: 'We werden murw gebeukt door geweervuur, mortiergranaten en die vreselijke Moaning Minnies (soort Duitse raketten). Alleen al het lawaai daarvan was vreselijk beangstigend en een dergelijke beschieting werd meestal gevolgd door een Duitse aanval. Ik herinner mij hoe veel geluk ik had gedurende zo'n aanval. Mijn Stengun liep vast en ik stond daar gedurende wat leek op uren, wachtend tot de Duitsers mij zouden neerschieten. Merkwaardigerwijs renden ze gewoon langs mij heen. Ik pakte een geweer en Colonel Payton Reid verzamelde ons en we verdreven de Duitse aanvallers met de bajonet op het geweer.'

Gedurende de nacht van 21 op 22 september 1944 werd 7KOSB teruggetrokken naar verder naar het zuiden gelegen verdedigingsposities. Maar het White House zal altijd in de herinnering blijven van de overlevenden, hun familie en hun vrienden. Het is geweldig om hier zoveel trouwe 'supporters' te zien van 7KOSB. De herinnering aan dit bataljon leeft ook voort in twee uitstekende boeken: 'Off at Last' en 'Nine Days at Arnhem'.

Zoals we allen weten is de toekomst van dit gebouw helaas onzeker, nu de dreiging van sloop over deze historische grond hangt. Ik wil iedereen op het hart drukken om de petitie te tekenen om het gebouw te redden. Het zou tragisch zijn indien dit iconische gebouw niet wordt gered en een belediging van de dappere mannen van de 7th King's Own Scottish Borderers en van de andere eenheden die hier vochten en sneuvelde. Ik roep u allen op om zoveel mogelijk bekendheid te geven aan deze dreiging en om druk te blijven uitoefenen om dit historische gebouw te redden. Dank u."

